

Grazen

Door Tineke van Gent

Iedere hondeneigenaar kent het verschijnsel wel, de hond die zich als een koe gedraagt en in de tuin op het gazon of het grasveldje van het plantsoen of in het park loopt te grazen en daarna gal braakt of zelfs de gehele maaginhoud eruit gooit. Amerikaanse onderzoekers hebben het fenomeen planten eten door honden bestudeerd. Bij de aanvang van hun studie zijn zij uitgegaan van vier stellingen:

- 1) Het eten van gras gebeurt in de meeste gevallen door honden die zich duidelijk zichtbaar niet gezond voelen.
- 2) Na opname van de planten volgt na korte tijd overgeven.
- 3) Planten worden gegeten als er sprake is van een tekort aan een bepaalde voedingsstof.
- 4) Planten eten is een natuurlijk gedrag wat we ook kunnen waarnemen bij de wilde voorouders van de hond.

Naast een literatuurstudie hebben de onderzoekers ook een enquête gehouden onder 3.340 hondeneigenaren. Uit de enquête bleek dat ongeveer 47% van de honden planten at. Gras was favoriet en veel honden hadden een voorkeur voor lang gras.

Uit de resultaten van de enquête bleek dat stelling 1 al verworpen kon worden, in 92% van de gevallen zagen de eigenaren geen ziekteverschijnselen voor of na de grasopname. Stelling 2 hield ook geen stand, slechts 22% van de eigenaren gaf aan dat er binnen een uur werd overgegeven.

In het onderzoek werden allerlei factoren betrokken zoals ras en rasgroep, geslacht (waarbij onderscheid werd gemaakt in gesteriliseerd of niet), leeftijd en dieet. Wat het dieet betreft werd er onderscheid gemaakt tussen honden die commercieel voer kregen en honden die een door de baas bereide maaltijd kregen, hierbij was de Barf methode inbegrepen. De enige uitkomst die hieruit naar voren kwam was dat oudere honden vaker gras eten dan jongere. (Mijn eigen ervaring is geheel anders, een van mijn honden at regelmatig gras en braakte dan vrij snel daarna, dat deed ze al op zeer jeugdige leeftijd. Haar kleindochters knabbelen aan grassprietjes maar braken daarna niet. Het lijkt erop dat ze door te knabbelen het sap uit de sprietjes halen).

Uit de studie zijn onvoldoende gegevens naar voren gekomen waaruit bleek dat het eten van gras te maken kon hebben met een voedingstekort. Hiervoor zou een uitgebreid bloedonderzoek nodig zijn om aan te kunnen tonen aan welke voedingsstoffen tekorten zouden zijn. Het is echter bekend dat gras zeer rijk is aan de volgende vitaminen en mineralen: vitamine A, vitamine B complex, B12, C, E en K, calcium, kalium, ijzer, magnesium, fosfor, natrium, zwavel, kobalt, zink en selenium. Ook bevat gras chlorofyl dat qua structuur te vergelijken is met hemoglobine, de stof die zuurstof door de aderen vervoert. Het verschil tussen beide is dat chlorofyl een magnesiumkern heeft en hemoglobine een ijzerkern.

Uit onderzoek bij proefdieren is gebleken dat chlorofyl zich gedeeltelijk kan omzetten in hemoglobine zodat het een goed idee is chlorofyl in te zetten bij bloedarmoede. Aan chlorofyl wordt eveneens een reinigende eigenschap toegekend. Overigens is chlorofyl ook voor de mens een uitstekend voeding- en geneesmiddel dat mag blijken uit onderstaand verhaal over Dr. Ann Wigmore (1909-1994) de oprichtster van de Raw Food Movement.

In barre oorlogsomstandigheden groeide ze op in een dorp in Europa. Samen met haar oma verzorgde ze de schapen en ze hielden zich in leven met roggebrood, wortelen en vers gras. Toen de omstandigheden nog ernstiger werden spoorde haar oma haar aan voortdurend op vers gras te kauwen en uiteindelijk vindt zij dat ze haar leven te danken heeft aan haar oma die haar in deze omstandigheden dit leerde.

Toen ze een tiener was emigreerde ze naar de Verenigde Staten en had een uitstekende gezondheid en een volkomen gaaf gebit. Ze past zich aan de leef- en voedingsgewoonten in Amerika aan en na een aantal jaren in de V.S. verslechtert haar gebit en bovendien wordt zij ernstig ziek. Ze herinnert zich de karige jaren waarin ze opgroeide bij haar oma, past de voedingsgewoonte uit de tijd weer toe op zichzelf en geneest.

Terug naar de laatste stelling dat plantaardig materiaal eten natuurlijk gedrag is wat ook bij de wilde voorouders, de wolf, werd waargenomen. Deze stelling is gebaseerd op analyses van de uitwerpselen van wolven, echter er werd niet in alle onderzoeken plantaardig materiaal aangetroffen. In de gevallen dat dat wel zo was bestonden die uitwerpselen niet voor 100% uit plantaardig materiaal. Daar is een logische verklaring voor, wolven eten van de grond waarbij ze gras en ander plantaardig materiaal mee naar binnen krijgen bovendien, dat is algemeen bekend, worden de ingewanden waaronder de maag en darmen als eerste gegeten. Het is dan onvermijdelijk dat er plantaardig materiaal gegeten wordt.

In diverse kringen zoals de homeopathie en orthomoleculaire diergeneeskunde wordt verschillend gedacht over het eten van gras en hoewel uit het Amerikaanse onderzoek geen duidelijk bewijs is geleverd dat het eten van gras veroorzaakt wordt door een bepaald tekort lijkt het er toch op dat dit wel degelijk het geval is. Hoewel de meeste hondenvoeders van uitstekende kwaliteit zijn staan ze ver af van het natuurlijke menu van de hond. Veel dierenartsen en voedingsdeskundigen raden daarom aan om dagelijks gekookte groente aan het menu toe te voegen en af en toe eens verse pens te voeren. Vooral dit laatste zou goed zijn om het maagzuur van de hond, wat vele malen sterker is dan dat van de mens, op peil te brengen/houden. Verder raadt men aan om meerdere keren per dag, kleinere porties te voeren. De hond is immers een grazer!

Door middel van het eten van gras probeert de hond braken op te wekken om onverteerbare maaginhoud te verwijderen. Toch wordt niet altijd waargenomen wat zich in de maag bevond wat in de weg zat. Wel wordt er vaak gezien dat er gal wordt mee gebraakt. Ook een te haastig verslonden maaltijd kan in de weg zitten, de hond zal gras eten om te kunnen braken om daarna de maaltijd/braaksel in een rustiger tempo te kunnen eten.

Nog even een weetje: er is een term voor de gewoonte van het eten van gras en andere niet voor de hand liggende zaken zoals kiezelstenen, papieren zakdoekjes, aarde en poep nl. pica. De naam pica komt van de Latijnse naam van de ekster (Pica pica), een vogel die ook bijna alles eet en bovendien de neiging heeft blinkende oneetbare dingen mee te nemen en in zijn nest te leggen. In dit verband is het toch wel grappig te weten dat een Spaanse visschotel die uit allerlei gebakken en gefrituurde zeevruchten zoals garnalen, mosselen, calamares (inktvisringetjes) en chipirones (kleine inktvisjes) als Pica Pica op de menukaart wordt aangegeven.

Geraadpleegde bronnen

P.M.C. Toepoel, Toepoels Hondencyclopedie.

Haarlem: Becht, 1999, p.344

Artikel Tj. Huisman, Dogma nr. 48

www.whgdierenartsen.nl geraadpleegd 2011 juni 5

www.paradijvogel.nl geraadpleegd 2009 juni 20

www.barf-natuurlijk.nl geraadpleegd 2009 juni 20

